

Ik bevond mij midden in gevoelens, gedrag, vrienden, liefde, school en meer. Het fenomeen dat puberteit heet. Hier middenin verscheen het thema rouw ten tonele. Ik moest gedwongen navigeren tussen mijn eigen puberteit en het niet te voorkomen afscheid van mijn vader. Mijn focus lag vooral op bekende en vertrouwde wegen. Dansen, school, vrienden. Hier kende ik de weg. Ik beet me vast in het leren van tentamens, het halen van mijn diploma. De onbekende, ongeasfalteerde en verdrietige route, de ziekte en het naderende einde, vermeed ik liever. Alles behalve bewust, ik had geen idee.

Hiervoor ging ik op mijn 21e naar de psycholoog. De struisvogel ontwaakte, mijn hoofd boven het zand. Ik kon gevoelens van verdriet, spijt en schuld niet langer wegduwen. Ik rouwde niet alleen om de afwezigheid van mijn vader, maar ook om alles wat ik zelf niet had gedaan. Dat tijd net zo onomkeerbaar is als de dood, heb ik geleerd. Het zijn de pijnlijke lessen verstrengeld met mooie herinneringen, die het heden en de toekomst vormen.

In dit boek Rouwtrip tracht ik mijn ervaringen en lessen te vangen in woorden. In verhalen en gedichten. Dit boek is niet zozeer bedoeld als de navigatie die ik zelf destijds heb gemist. Iedereen heeft een eigen route. Het is geen zelfhulpboek. *One size fits tenslotte nobody*. Ik wil slechts mijn ervaring en creativiteit samenbrengen in dit boek, wat misschien een beetje herkenning mag bieden. Misschien

zelfs een stukje rust. Een stukje rust dat ik zelf gevonden heb nu ik jaren later weet dat er helemaal geen eenduidig antwoord is op de vraag 'hoe moet ik rouwen dan?'. Dat er geen goed of fout is. Dat rouwen enkel een begin heeft en geen eind. Dat de persoon die je geheel goed bedoeld vertelt 'geef het een plek', misschien niet snapt hoe het werkt. Want je dierbare is overal en niet tot een plek beperkt.

Een eerbetoon aan mijn vader, dit boek wat nu rust in jouw handen. Aan de fantastische man die hij was en de blijvende impact van de nalatenschap van zijn zijn. Met zijn hand onzichtbaar maar voelbaar op mijn schouder, in mijn eeuwige reis door het doolhof van rouw en het mooie leven, wil ik je leesplezier en alle goeds wensen.

Liefs, Eline

